

Tisztelt tanárok, szülők, nagyszülők, vendégek, de legfőképp kedves ballagók!

Négy éve már, hogy átléptük az iskola kapuját, és bár ez hosszú időnek tűnhet, mégis egy szempillantás alatt elszállt. Amikor elkezdtük a kilencedik osztályt, hasonló érzések kavarghattak bennünk, mint most. Kicsit féltünk, bizonytalanok voltunk az ismeretlennel szemben, hiszen nem is sejtettük, hogy mi vár ránk, mégis örömmel vágtunk neki az új kalandnak. Ez a négy év sajnos nem úgy alakult, ahogy sokan elképzeltük, hiszen a járványidőszak minket is próbára tett, de az, hogy ma itt állhatunk, bizonyítja, hogy soha nem adtuk fel, minden akadályt legyőztünk, és most rajtunk a sor, hogy elballagjunk. Ezzel a nappal ugyan megszűnnek a gondtalan diákévek, mégis megújult lelkesedéssel vágunk bele a felnőtt életbe.

Tisztelt tanárok! Köszönetet szeretnénk mondani azért a sok munkáért, törődésért, energiáért, amit ránk áldoztak, hogy tanítsanak minket, segítsenek azzá válni, akik most vagyunk. A sok tudás mellett, amit átadtak nekünk, hálásak vagyunk a sok kedves szóért, tanácsért, amit Önöktől kaptunk. Németh László szavaival élve: „*A tanár nem is tudja – fogalma sincs –, hogy mikor hat igazán egy növendékre, egy gesztussal, egy szóval, odavetett tréfás félmondat-tal.*” Pár év múlva, amikor visszagondolunk a líceumi évekre, lehet, hogy nem jutnak eszünkbe a verslábak vagy a szögfüggvények, viszont tanácsaik még akkor is bennünk fognak élni.

Mégis talán a legfontosabb, amiért köszönettel tartozunk, az, hogy mindig számíthattunk a segítségükre, bármilyen problémával kapcsolatosan bizalommal fordulhattunk önökhöz, hiszen tudtuk jól, hogy megértésre találunk. Szemet hunytak kisebb csínytevéseink felett, és akkor sem fogyott el a türelmük, ha olykor nyögdécselve ment egy-egy felelés, vagy hiányos volt egy-egy dolgozat. Köszönjük, hogy soha nem vették el a belénk vetett hitüket.

Az osztályfőnököknek külön köszönettel tartozunk, hiszen ők voltak azok, akik mint szüleink óvtak, támogattak minket, összetartották a kis közösségünket, és segítettek megtalálni a helyes utat. Hálásak vagyunk mindazért, amit értünk tettek, hiszen önök nélkül most nem állhatnánk itt büszkén, nem azok lennénk, akik vagyunk.

Kedves végzősök! Ez a nap most rólunk szól, mégis nehezen hiszem el, hogy számunkra véget ért a líceum, mi ballagunk ma el. Most is jól emlékszem a napra, amikor elkezdtük a kilencedik osztályt. Az évnyitón feszülten vettünk részt, hiszen csak egy páran ismertük egymást. Az idő múlásával azonban oldódott a hangulat, és lassan egy nagy családdá váltunk. Az évek során megszámlálhatatlan mennyiségű emlékre tettünk szert, amik akkor is összekötnek majd minket, ha útjaink elválnak. Ezek a felejthetetlen emlékek nemcsak a tanuláshoz, tanórákhoz kötődnek, hanem az azok közti szünetekhez, különböző tevékenységekhez iskolán belül és azon kívül, és természetesen a közös kirándulásokhoz, amik még jobban összekovácsoltak minket. Most itt állva azonban nem csak öröm van szívünkben, hiszen megtapasztaltuk, hogy mennyire tud fájni a búcsú. Régebben valamiért úgy gondoltuk, hogy a líceum egy véget nem érő kaland, most mégis itt az elválás ideje, a mai nappal számunkra egy új fejezet kezdődik el. Kívánom, hogy mindenki úgy írja meg a saját történetét, hogy ő benne a legboldogabb legyen. Kívánom, hogy minden álmodok teljesüljön, és soha ne adjátok fel, az élet néha nehéz tud lenni, de tudom, hogy ti minden akadályt le tudtok győzni.

Kedves tizenegyedikesek! Jövőre ti fogtok itt állni, és most még el sem tudjátok képzelni, milyen gyorsan el fog telni az az egy év. Hálásak vagyunk, amiért életünk legszebb időszakát veletek tölthettük, és bár mi most elballagunk, a barátságok, amiket kötöttünk, az emlékek, a közös élmények megmaradnak, hiszen mind egy életre szólnak. Távozásunkkal mégsem szeretnénk űrt hagyni, ezért az évek alatt szerzett tapasztalatainkat elemezve egy fontos tanácsot szeretnénk adni nektek. Ne féljete az ismeretlentől, soha ne mondjatok nemet új élményekre, gyűjtsetek minél több emléket, hiszen a későbbiekben ezek fogják meghatározni a licista éveiteket. Nagyon sok sikert kívánunk nektek!

Drága szüleink! Ti voltatok azok, akikre mindig számíthattunk annak ellenére, hogy néha nehéz volt velünk. Mi is tudjuk, hogy sokszor nem voltunk egy véleményen, ami miatt talán többször is veszekedtünk a kelleténél, ám ez betudható az életkorunknak, hiszen csak kamaszok voltunk. Ti mégis mindig kitartottatok mellettünk, mindig számíthattunk rátok. Ha segítségre volt szükségünk, ti azonnal ott teremtetek, akár a munkát is félretéve. A sok törődést sosem tudjuk meghálálni nektek. A tudat, hogy ti mellettünk vagytok, bátorsággal tölt el minket, nem félünk az ismeretlentől, hiszen ti neveltetek az életre, mindig a példaképeink lesztek. Tudjuk, hogy ez a jövőben sem fog megváltozni, ha problémába ütközünk, az éjszaka közepén is felhívhatunk titeket, amit nem tudunk elégszer megköszönni.

Tanáraink, szüleink mellett sokan mások hozzájárultak a fejlődésünkhöz, amit tiszta szívből köszönünk. A Csiky Gergely Főgimnázium az a hely, ahonnan elindultunk, ahol megismertük egymást és önmagunkat, megtaláltuk a saját utunkat, ami a boldogsághoz vezet. Ezen iskola falain belül születtek meg a legnagyobb álmaink, fogalmazódtak meg a vágyaink, és hálásak vagyunk, hogy olyan személyek vettek minket körül, akik mind támogatták az elképzeléseinket. A tudat, hogy most elérkezett a búcsú ideje, a közös, élményekkel teli utazásunk véget ért, könnyet csal a szemünkbe, mégis boldogsággal a szívünkben lépünk ki a nagyvilágba, hiszen tudjuk, hogy a legjobbaktól tanulhattunk, és bármikor visszatérhetünk hozzájuk segítségért, ha az életben akadályba ütközünk. Hérakleitosz szavaival élve: *„Minden nap megszűnik valami, amiért az ember szomorkodik, de mindig születik valami új, amiért érdemes élni és küzdeni.”* Mindent köszönünk szépen!

*Sztojka Szidónia,
XII. A osztályos tanuló*